

2500.

Vae victis! (Brennus, 390 B.C.)

Във паралелната на нас Вселена
Нацизмът вредом беше победил
И върху политическата сцена
Единна воля беше възцарил.

Веднага свикан бе състав съдебен
Срещу жестоката престъпна сган
Със целия материал потребен,
За да не бъде никой оправдан.

На първо място Чърчил, Рузвелт, Сталин,
Заслужиха присъдата “разстрел”,
Светът защото бе от тях подпален
И Марс безбройни жертви беше взел.

Подръжник всеки техен бе убит -
Така вселените са вече квит.

2501.

Убийствата щом са неизброими
И да поеме няма кой вината,
Палачите, укрили своето име,
Твърдят: „Такива бяха времената”.

А времената, без вина виновни,
Безгласни, бездушевни, безтелесни,
Превръщат се в престъпници световни
За сметка на диктаторите местни.

Тях няма как да пратят във затвора,
Напуснали са вече календара
И споменът им служи за опора
На Злото, със Доброто в надпревара.

А на убитите кръвта пролята
Попива постепенно във земята.

2502.

След много кръв, убийства и безчестие
Все пак настъпва крайт на войната
И гълъб носи за мира известие
На оцелелите под знамената.

Но кой подписва важното примирие? –
Това са все убийци-генерали,
На чийто път по кървавите дири е
Смъртта – цена на техните медали.

Празнува се върховното събитие
Със приеми в духа на вечна дружба
Във името на мирното развитие

За получаване на нова служба,
С която всеки мир подготвя почва,
Поредната война за да започва.

2503.

Съвременето бавно отлежава
И погледът му вече е назад,
Там Славата изчезва във забрава,
Противникът превръща се в събрат.

А бъдещето слива се с враждата,
Оръжията трупат се навред,
Награда за мнозина е войната,
Възпява се от не един поет.

Сънуват се приятните картини
На светове, лишени от войни,
Рисувани през минали години
Във името на светли бъднини.

Те за ума приятна са гимнастика,
Но спадат към научната фантастика.

2504.

Човекът на осемдесет и три
Не търси вече слава и пари,

А е обърнал поглед към безкрая,
Където, казват, че се крие Рая.

За там опитва да прокара път,
Но греховете доста му тежат...

Той с вяра е поне във мисълта си
Да мине скрит сред трудовите маси,

Които имат договор щастлив
Да влизат в Рая като колектив.

Така в очкване минават дните
С надежди за безсмъртие пропити,

Докато сред пенсионерски глад
Напразно търси връщане назад.

2505.

Човечество...Кое е най-значимо
През всички изживени векове?
Умът? Желанието несломимо
Към нови неизвестни светове?

За жалост не! Единствено войната
Бележи неговия нравствен лик,
Тя дава правилата на играта,
За нея всяка личност е войник.

На нея без да иска посвещава
Годините на своите деца
И бойните им знамена кръщава
Във името на Сина и Отца.

По този път отново и отново
Доказва, че за мир не е готово.

2506.

Ще ми даде ли някой обяснение
Защо воюват милиони хора
И се избиват с бясно настървение,
За да изпълват с трупове простора?

Изтъкват поводи, но не причините,
Причините зад лудостта са скрити,
Където се натрупват през годините
Под покровителството на парите.

Напредват срещу себе си редиците -
В бой непознати срещу непознати,
И броя умножават на вдовиците
Във чест на вождове-дегенерати.

С това планетата ни съумя
Да стане „Звездна лудница Земя”.

2507.

Безспир подметките на вековете
Отнасят в ада кървави следи
И във чистилицето са приети
На Стикс край чудотворните води.

Стикс земни всякакви петна измива,
Но не и тези от човешка кръв,
Във Времето която тъй се впива,
Че се държи за него с дива стръв.

Кръвта е връзка между двата свята,
По-здрава става тя от век на век,
Доставчик неизменно е Земята
С производител гордия Човек.

Химиците край адските казани
Да търсят заместител са призвани.

2508.

В страна където всеки плагиатства
За полагаиство никого не съдят,
Чрез плагиатства трупат се богатства,
Там плагиаторите ще пребъдат.

Съзреш ли нейде важна мисъл чужда,
Готов си да я присвоиш веднага,
Тя в тебе чувство на ловец събужда,
Да бъде твоя много ѝ приляга.

Не я крадеш, а я одъщеряваш!
Подвързваш я във своя труд безплатно,
Защото стойността ѝ оценяваш!
Не си я даваш никога обратно!

А там пред зданието на театъра
Ти кима статуя на плагиатора.

2509.

Расте литературната ентропия
По силата на нерушим закон
И тържествува в милиони копия
Под слънчевия ведър небосклон.

Изтича от поемите и драмите,
От стихове пропити със любов -
Във името на Бога и на дамите,
От думите на вожда-философ.

Натрупва се безспир в библиотеките,
Ехти във електронния ефир,
От нея са задръстени пътеките
С елегиите за световен мир.

Тя уважавана е, даже четена,
И термодинамично предпочетена.

2510.

Народната любов е безгранична,
Налага се да се ограничи
И Вождът чрез охраната си лична
Опитва силата ѝ да смекчи.

Най-първите са милиционери
На стража неотменно ден и нощ,
А на двореца пред самите двери
Стоят гвардейци със затъкнат нож.

И птичка даже няма да прехвъркне
През тази заградителна стена –
И да прехвъркне тя ще се натъкне
На бдящите по покрива звена.

Така прикрит той дава мило-драго
За нашето общонародно благо.

2511.

На Партията снимките архивни
Са склонни към магически промени –
Лица на Вожда станат ли противни
От там изчезват като неродени.

Усмехнатите някога другари
Един след друг напущат колектива,
За тях в съда последен час удари,
Изключена е всяка съпротива.

На снимката е Вождът сам накрая,
Избитите заместват се с предмети,
Те може би са в ада или в рая,
Но тук са на безобразност проклети.

От гореказаното пряко следва,
Вълшебството че всячески напредва.

2512.

Комунистическият славен строй
Бе златоносна мина, но без злато,
Обкичен бе отвред с реклами той
За светло бъдеще с лъжи богато.

Измамата бе главно за износ –
Че няма злато видно бе от всеки,
Но за слова по този прост въпрос
Присъдите съвсем не бяха леки.

Правителството, ЦеКа и ДеСе
Крепяха тайната си безподобна,
Уверени, че ще им донесе
Признание и власт международна.

Международна – да, но се оказа,
Че е не власт, не обич, а омраза.

2513.

Човек докопа ли се до властта,
Налага се да сменя очилата,
За да изглежда розова калта,
В която е затънала страната.

Сред розовия си измислен свят
Той другарува само със Успеха –
Макар от други да е непризнат,
За него е опора и утеха.

Щом дойде време, дава ги на друг,
Лъжата сладка за да продължава
И както винаги чрез сърп и чук
Идеите им да уеднаквява.

И продължават розовите мнения
С лъжи да хранят много поколения.

2514.

Между религията и науката
Се шири здрачен незает простор,
Там философите си гонят суката
И разкрасяват своя кръгзор.

Не само с ум, но главно с красноречие
Поднасят те картина на света,
Един с друг в творческо противоречие
За хората, живота и смъртта.

На философията във изложбата
Днес има мостри, броят им расте,
И всеки съобразно със зложбите
Решава сам дали да ги чете.

Не искам във подробности да влизам,
Но те са с оканчанието „-изъм”.

2515.

О, не доверие, а суеверия
Причините са за един народ
По силата на някаква мистерия
Да слага сам на себе си хомот!

Хомота той си носи с обожание
Под формата на вожд и парламент,
А често и без всяко колебание
Добавя и палячо-президент.

Съвместно сътворяват те История
Със много робство и със малко срам
Край родното красиво Черноморие
Във ролята му на свидетел ням.

Понякога без видима причина
Владетели се внасят от чужбина.

2516.

Система от изкуствени нещастия
Ме следваше по моя жизнен път,
Насила в комунизма взех участие
С клеймо „народен враг” на мойта гръд.

Макар трудът да беше принудителен,
Той беше начин да остана жив,
Бе изнурителен, но и спасителен,
А аз бях много, много издържлив.

Непокорените властта премазваше
С терористичния си апарат
И престъпленията си замазваше
С измислици за предстоящ преврат.

Противно бе ми да живея в страх,
Но аз живеях... Даже оцелях.

2517.

Преструвката, предимство дава тя
На оногова, който я владее
И нейното значение в света
Да отрече кой може да посмее?

Вълкът заема поза на овца,
Лисицата се прави на умряла,
А богаташът има сто лица
С една душа за подлост закопняла.

Представя се за пръв социалист
И Партията с радост го приема –
Милионер като сълзица чист
Се слива със червената система.

А в парламента под дебела сянка
За него има депутатска банка.

2518.

Родилните петна върху душата –
Какво ли могат да разкрият те?
Синът ги наследява от бащата
Без оглед иска ли или не ще.

Народът безпогрешно ги усеща,
И на значението им държи,
Когато на предизборната среща
Синът разказва бащини лъжи.

Цветът им склонен е да се променя
И от червен да се превръща в син,
Лъжата малко е преиначена,
Но смисълът ѝ вечно е един:

„Обичам ви и силно се надявам
Като баща си да ви управлявам.”

2519.

Наполеон разместваше корони
Тъй както Сталин местеше народи...
И двамата живеят в пантеони,
И двамата възпети са във оди.

По броя на създадени вдовици
Наполеон изглежда, че е първи,
Защото сталиновите войници
Жените също даваха във кърви.

Защо човечеството величае
Такива личности като водачи,
Когато от Историята знае,
Че те са всъщност масови палачи?

Навярно затова, че предсказуемо
При тях народът мря неописуемо.

2520.

Страната се разяжда от страдание
И воплите на гладните раздират я,
Но взорът на Народното събрание
Е вперен в случая със Мишо-Бирата.

Естествената смърт ли е причината
Да тръгне към небесното селение?
Защо не са изследвали урината
Преди да му устроят погребение?

И продължават да растат заблудите
Под формата на важна информация,
Не хващат вяра вече даже лудите,
Но не надига глас добрата нация.

Така се произвежда многократно
От мишка планина... А и обратно.

2521.

Във нощите на лагер „Куциян”,
Където рядко някой оцелява,
Аз от надежда светла бях огрян:
„Да властват с ден по-малко им остава!”

Докато гинехме сред скръб и глад
На кликата червена за прослава,
Аз вярвах във щастливия обрат:
„Да властват с ден по-малко им остава!”

Събратя по нещастие със плач
Посрещаха поредната проява
На човекоподобния палач...
Аз казвах: „С ден по-малко им остава!”

Бях прав, но и отчасти удивен,
Че същото отнася се за мен.

2522.

Развива се, но вечно без промяна
Любимият ни ненагледен свят,
Нарича подвиг мъжката измяна,
А женската измяна е разврат.

Мъжете се избиват на дуели
Във името на мъжката си чест
И чистите съпружески постели...
Там всеки мисли се за Херкулес.

Това неравенство докато трае
Неправдата ще е от женски пол
И никой никога не ще узнае
Причината за този произвол.

Тя в древния матриархат остана
И в пещерите там е закопана.

2523.

*Това, което нямам, ми стига за
цял живот. (Георги Богданов)*

Осмислиш ли живота си чрез липси
Ти се издигаш в своите очи,
Доказвайки, че от особен тип си,
Белязан с непомръкващи лъчи.

Не те тревожат битови проблеми
И всякакви стремежи към разкош –
Не може липсата да ти отнеме
Ни Господ благ, ни Сатаната лош.

Ти носиш свободата си на шия,
Тъй както други робския хомот
И топлината ѝ като че ли е
Душата ти съгряла за живот.

Сред всичките могъщества в света
Ти си подвластен само на Смъртта.

2524.

L'espérance d'être soulagé lui donne du courage pour souffrir. (M. Proust, „À la recherche du temps perdu”)

Преди страданието да започне
Осигури си свестен утешител,
Специалист по мерките оброчни!
Иди във някоя света обител!

Без предварителната подготовка
Не давай болката да те връхлита!
Избирай подходяща обстановка,
Където да разчиташ на защита!

Утехата ти там ще се дозира
Според страданието ти със мяра,
От всичко Бог спасение намира
Ако го увериш във своята вяра.

Остава да се види е ли свише
Възможно болката да се предприше.

2525.

Без оглед от какъв вид е играта
Човек участва, за да побеждава,
Играта му напомня за войната,
Успехът му – за героична слава.

Ще се измисли ли игра за дружба,
За подпомагане в живота мирен?
Уви, не съществува още служба
От този вид по Глобуса размирнен.

Надмощие чрез устрем към победа
Е главна цел и същност на Човека,
Човек с човек, а матадор с говеда,
Чертаят кървавата си пътека.

И някои приемат с основание
Мира за ненормално състояние.

2526.

Да съм щастлив далече от Родината
Вместо поробен да живея в нея
Бе без съмнение първопричината
Отдавна за чужбина да копнея.

При комунизма здрава бе оградата,
Подсилена с телата на убити
При опит да преминат през обсадата,
Осигуряваща ни дни честити.

Аз знам, навсякъде царува злобата,
Но пред Закона тя се усмирява
И затова си заслужава пробата
Да се простиш с червената държава.

Дано, напусната от хора свестни,
Властта прогледне и от срам се стресне!

2527.

Със надценяване на съвестта
Започват проповедите морални -
Зоват те за душевна чистота
Чрез средства актуални и глобални.

Но съвестта е твърде нежен цвят,
При много хора той без време вехне
Животът още докато е млад...
Лекарство няма за душите техни.

Живеят си без съвест те добре
И всички земни власти оглавяват,
А друг до тях ако се добере
Веднага съвестта му отстраняват.

Така той няма чувството за грях
И бързо става точно като тях.

2529.

*Дядо ми казваше, че случаят
е истински. Разказвали са му за
него на Карнобатския панаир.*

Желаеше човекът да успее
Чрез вяра в Бога да забогатее

И тайно чакаше в мечти унесен
Да види чудотворен знак небесен,

Обикновено въплатен във птица,
Но не каква да е, а гълъбица

И не кога да е, а в час среднощен
Със блясък, придружен от трясък мощен.

Човекът си направи точна сметка,
Провря глава през тясната решетка

На ниския прозорец и когато
Дойде момент за чаканото злато

Той каза вместо „Злато под кревата!“
„Стори ми, Боже, на креват главата!“

2529.

Науката за наследствеността
Изследва удивителни явления
И в политиката навлиза тя,
Естествено, с научни намерения.

Освен по утвърдилия се път
Там и безжично се предават гените,
Например щом министър е мъжът,
Съпругата е сред ощастливените.

Веднага получава шефски ген
И пост по върховете на държавата,
Макар че качества до този ден
За длъжността съвсем не притежава тя.

А със течението на годините
Предава този ген и на роднините.

2530.

Живее робството и се развива
В съзвучие със общия прогрес,
С любвеобилна маска се прикрива
И с чест дарява хората без чест.

Банкери, премиери, генерали,
Глаголят непрестанно „Свобода!“
От всички ваши свободи с коя ли
Над нас ще се смилите, господа?

Да бъдем кротки, мирни и покорни,
Да пълним вашия бездънен джоб
И джоба на слугите ви придворни –
Това е свобода за всеки роб.

А то, ако не друго, означава,
Че хватката ви става все по-здрава.

2531.

Бе Мавзолеят погребална сграда,
Но Партията го преустрои
И го превърна в извор на площада,
От който комунизъм да струи.

Край него точат се човешки маси,
Обучени да викат в хор „Ура!”,
Защото вечно гладните стомаси
Командват мозъчната им кора.

А гордо на трибуната изправен
Стои невзрачен някакъв водач,
От Кликата наричан богоравен,
А всъщност най-обикновен палач.

Тълпата той приветства с умиление,
За да прикрие своето презрение.

2532.

*Духовно покори страните,
които завладя със меч!*

(Ст. Михайловски)

„Убийство” е най-точното заглавие
За всичките военни институти –
Гаранти на народното безправие
И със кланета кървави прочути.

Живота да отнемеш е занятие
И дълг на всеки във военно време!
Но също печелившо предприятие,
Кое то пълни банки и кореми.

За него чрез маневри и учения
Война подготвя мъдрият владетел,
А патриотите със възхищение
Го възхваляват като добродетел.

Предвечна ли е тази участ славна? –
Не! Тя започва още по-отдавна.

2532.

Между водачи и гробокопачи
Различието е хилядократно,
Макар че жизнените им задачи
Са свързани навеки безвъзвратно.

Едните са с промишлени машини,
А другите работят със лопата,
Едни са Сталин, Хитлер, Мусолини,
А други са безименни в тълпата.

Най-първите Историята помни,
Останалите тънат във забрава –
Неоценени, бедни и бездомни,
Те нямат право на държавна слава.

Но щом се приютят на Онзи свят,
Там всички тях еднакво ги ценят.

2534.

Дали е геният самодостатъчен?
Не се ли свързва с действителността?
Или е още в стадия зачатъчен
Постигнал тайната на мъдростта?

Възправя се завършен сред лазурите
Без преход и начален период
И непрекършен от мощта на бурите
Със поглед вперен в неизброден брод.

Самичък тегли той напред планетата
Чрез някаква неземна леснина
Със континентите и със моретата
Към по-малко нещастни времена.

Праволинейно следва му урока тя
Докато друг не измени посоката.

2535.

Една тринадесетгодишна Ема
Бе моя ученическа любов,
Изпращах ѝ поема след поема,
За нея да умирам бях готов.

Но тя порастна и стана съпруга
На някакъв известен адвокат,
Красива беше пак, но беше друга,
А аз бях остарял макар и млад.

Не беше отчуждена. Беше чужда.
Любезна беше както нивга с мен,
Но не усещах в мен да се пробужда
Страстта, с която нивга бях дарен.

Разделно земния живот проспахме
И нивга заедно не се събрахме.

2536.

Бе комунизмът с много неизвестни
Особено за малките деца,
Войници пееха съветски песни,
Но на пазара нямаше яйца.

Небръснати мъжаги със винत्याги
И мрачен вид тършуваха навред,
Пребиваха с приклади и тояги
По воля на Партийния Съвет.

Бащи и майки, чичовци и лели,
Дома напускаха за малко уж,
А после с народополезни цели
Ги смаза вездесъщият ботуш.

Очакваше се ведро просветление
До ден, до два, до трето ... поколение.

2537.

Навред под слънцето цари насилие
Като основен белег на властта,
Насилието е във изобилие
По всичките етапи към смъртта.

На всяка правда то е отрицание,
Законът му препълнен е с лъжи
И те са неговото оправдание
Безсмъртието си да задържи.

Поддържа във измамно равновесие
На робството отчаяния свят,
Сред който гонени от мракобесие
Ведно столетия и хора мрат.

О, Всемогъщи Господи, къде си?
Защо поне веднъж не се намеси?!

2538.

„Стихове за вожда”
(Блага Димитрова)

Изхвърлих пролетарските одежди
От моя поетичен гардероб
И с подновени творчески надежди
Пегас и аз препуснахме в галоп.

Капитализъм почнах да възпявам
Чрез инвентар макар предимно стар
И в красотата му да се вживявам,
Но не намерих щедър господар.

Тогава се обърнах към душата
И съкровенната ѝ глъбина –
За мен тя дълго беше непозната
В комунистическите времена.

Да я възпея със възвишен стих
Реших... Но нищо в нея не открих.

2539.

Един човек е безусловно нужен
За сътворяване на самота,
Но този дар дали е дар заслужен
Зависи често само от властта.

Не сме безброй, но не и малко ние,
Познали отвратителния страх
От мъки в единичната килия
И спомените свързани със тях.

Така са вижда всеки колко струва...
Когато сам е, царят не е цар,
Тук няма кой на цар да се преструва
Нито на пръв партиен секретар.

И зверовете се очовечават,
Но после някои това забравят.

2540.

*Пантеон (на древногръцки-
дом на всички богове).*

Чии останки да са в Пантеона?
Умрели водят спор във вечен сън.
Бе Мирабó тук, но за връзки с трона
Изнесоха му костите навън.

Местата там отново са заети
От мощите на не един герой,
(Богато от французите възпети)
С билет за неограничен престой.

Добре е грешката да се изключва,
Но странна е съдбата на Марат* -
Да влезе в Пантеона му се случва,
А после за вредител е признат.

Ще трябва да се промени закона,
За богове е само Пантеона.

**Дори закратко Парижкият Монмартър
е бил прекръстен на Монмарт.*

2541.

Романи пълни с всяка добродетел
Добрият ни съвременник чете,
Но същевременно е и свидетел
Неспирно как жестокостта расте.

Той е втрещен, уплашен, сепнат, смаян,
Доброто няма ли да победи,
Щом всеки автор, знаен и незнаен,
Хвалби за неговата мощ реди?!

И удивленията продължават
С хилядолетия отзад-напред,
Но докато доброто поощряват
Жестокостите се множат безчет.

А може би настъпил е моментът
Въпроса да разисква парламентът.

2542.

Властта, властта, какво ли тя не дава!
Утробата ѝ ражда чудеса!
На голата посредственост – прослава,
Сурдинка на народа за гласа.

В езиковед велик превърна Сталин,
А Мао Дзе Дун във рекордьор-плувец,
Цар Фердинанд във ботаник прехвален,
Доган във пръв специалист по ВЕЦ.

И тримата от горната препратка
Със слава обществото ги покри,
Но при Доган чрез много ловка хватка
Бе славата съпътствана с пари.

Такива благородни постижения
Са примери за много поколения.

2543.

Сърце, коси, очи, гърди и устни
Поезията може да допусне,

Но дроб, без оглед черен или бял,
Поет не го е никога възпял.

Сред други пренебрегнати това са,
Червата, бъбреците, панкреаса,

С голяма вероятност някой ден
Да бъде този пропуск отстранен,

Когато на Поета стане ясно,
Без тях на него че ще му е тясно...

Бандит, банкиер, министър, вожд и поп
Живеят без сърце, но не без дроб,

Те всички чувстват се в отлично здраве,
Но в бъдеще това ще се поправи.

2544.

Когато спретнаха ми уволнение,
От комунист получих утешение:

„Попаднал си на милостиви хора,
Ти можеше да влезеш и в затвора.”

Когато без присъда ме изселиха,
Каза: „От бой добре, че не те смелиха...”

На лагер пратиха ме за година
„Добре, че за година всичко мина.”

Отнеха ми имота, даже вещите:
„Нали си жив и не ти палим свещите!”

Накрая, чакан, дойде и процесът,
След който трябваше да ме обесят.

„Да, радвай се със пълно основание!
Убит си чрез съдебно заседание.”

2545.

Прескачам все по-трудно през годините,
Изглежда трябва вече да се мре...
Дали са ползотворно те преминати
През бурите в житейското море?

Свидетел дълго бях на диктатурите
И всяка ми изглеждаше без край
Със дребните различия в контурите,
С лъжите за кафяв и ален рай.

Бе Свободата тяхното послание,
А робството единствената цел,
Постигната със кърваво старание
От този, който бе властта превзел.

Ще търся Свобода на Онзи свят.
Дано там брат за брата да е брат!

2546.

Попаднал бях на любопитна случка
В един голям провинциален град
При избора на най-красива кучка,
А той с красиви кучки е богат.

Строиха всички кучки дългоноги
И всяка бе с прекрасен оглавник
Пред безпристрастните съдии строги
В очакване на паметния миг.

Награда първа – кучката на кмета,
А втората – на неговия син,
На дъщерята кучката бе трета.
Със мнозинство. Против – нито един.

При изборите важно е съзнателно
Да се постъпва чинопочитателно.

2547.

*Лепешинская твърдеше, че е от
белтък е получила живи клетки.
Български „учен” го потвърди.*

Науката учудена прие го
Във своите всеобемащи недра,
Когато съобщиха ѝ за него,
Партиен комитет че го избра.

Той най-напред доказа, че в белтъка
Безклетъчно се ражда нов живот
И Партията-майка многоръка
Го подкрепи със целия народ.

За тази глупост друг би бил изгонен
Завинаги от всеки институт,
Но той остана горд и непреклонен –
Бе луд, но беше наш, партиен, луд!

И продължи прилежно да се труди
За щастие на всички други луди.

2548.

Злини безброй поднесе ми живота,
Нечакано дочакани от мен,
Но урвата към моята Голгота
Изкачвах от надежди окрилен.

Нещастия сърцето ми калиха
И аз ги възприемах с лекота,
Понасях ги със издържливост тиха –
Не ме срази желязната пета.

Но щом като ме сполетя сполука
След като жертва на жестокост бях,
Усетих как сърцето се пропука
И аз от много щастие умрях.

Причината не бе пари, жена,
А крахът на Берлинската стена.

2549.

Числата с точността си илюзорна
Кого ли не са вкарвали в заблуди!
Лъжа чрез тях за истина безспорна
Да счита всеки може да принуди.

Статистики процентите извиват
И с доказателства на вид научни
Пред укротения народ разкриват,
Че мъките му са благополучни.

Една математическа хипноза
Е с резултат психически зарáзен,
Но въпреки отличната прогноза
Коремът продължава да е празен.

Борбата между него и числата
За свята на Земята е призната.